

„ÉN VAGYOK
AZ UT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.”

„SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.”

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: 8005 Holton Ave. Cleveland O.

Ne gázold el körvonalaimat!

A második punháboru alkalmával rómaiak Sziciliában Syrakusát ostromolták vizen és szárazon. Az erős támadásokkal szembe nem dacolhatott volna sokáig ez a város, ha nem lakott volna benne egy agg férfit, ki minden támadást meghiusított. Ez Archimedes, a híres mérnök volt, ki mindenféle művésziesen szerkesztett gépeivel, melyeket a falakon belül felállatott, a közeledő ostromhadjókat mind tönkre tette. Ez a rómaiakat annyira megfélemlítette, hogy ha a falakon valami lelógó léceket vagy kötelet láttak, azonnal megfutamodtak, attól tartva, hogy Archimedes feléjük irányítja polkogépeit. Ámde a syrakusaiak hovatovább hanyagabbakká lettek. Egy csendes éjjelen, melyen az ostromlottak duhaj tivornyázás után mély álomba voltak merülve, az éber rómaiak felmásztak a falakra, behatoltak a városba és irtóztató vérfürdőt rögtönöztek éles fegyvereikkel. Archimedes ekkor szobájában mértani vázlateival és körvonalaival bajlódott, melyeket pálcájával a homokba jegyezgetett. Mély gondokba merülve, nem tudott semmit arról, hogy a várost már bevette az ellenség. Így lelte föl egy ró-

mai katona. „Ne gázold el körvonalaimat!” kiáltott az agg anélkül, hogy föltekintett volna. Válaszul a római irgalmatlanul keresztül döfte a meglepett agg tudóst.

Van egy ellenség, mely házunk körül ólálkodik, ki életünk után leskelődik, ennek neve! halál. Kegyetlen, véres fegyverével betolakodik hajlékunkba, mikor neki érkezett az alkalmas pillanat. Sem az orvosi művészet, sem a világi tudomány nem képes őt távol-marasztani. Mégis mennyien elmélyednek a világias gondolkozású emberek, mily gondatlan dorbéznak és alszanak a mulandóság könyelmű gyermekei, — pedig az a kellemetlen, — settenkedő: a halál lángszemeivel őrt áll az ajtó előtt.

A gazdag embernél már megint mulatnak. A kastély ablakai kivilágítva; — kik a vigadozók? Oh, a jókedvű és magasrangu uraságokkal együtt a halál is megjelent. Ennek a hivatlan szellemnek láttára elsápad a házigazda. „Kocintsatok velem is!” szól egy sirihang — „mert ma van utoljára!” Az üvegek és poharak csörmpölve hullanak a padlóra. „Mit? tovább nem szabad viga-

dóznom? Nem akarok még meghalni, — halál! ne gázold el körvonalaimat.” Így könyörög a dúsgazdag, de a halál kérlelhetetlen.

Amott egy ifju tiszt haldoklik; asztalán hever egy hivatalos előléptetési okmány, mit oly sora-rogva várt. „Én viselni akarom újabb rangjelvényeimet! — kiáltja lázas felindulással — „várj még halál! Ne taposd szét örömet, ne gázold el körvonalaimat!” A halál nem tesz kivételt, nála nincsen elnézés.

„Nincsen elegendő tágas helyiségem” — ez okoz gondot a vagyonos embernek. Éjfélkor ott ül és tervezgeti milyenek legyenek a megnagyobbított épületek és magtárak; vonalozgat, számít — sok körvonalat csinál. Egyszerre nyílik az ajtó — mi zavarja gondolkozását? itt a halál! „Óh te szerencsétlen, a legszükségesebbre nem gondoltál: a menyországból nincs helyed!” Ekkor feljajdul: „Halál, én még most nem halhatok meg, — előbb le kell bonyolítanom új gabonám ügyét a kereskedővel, — a gabonás csüröket el kell végeztetnem, ne gázold el szép körvonalaimat!” „Bolond, ez az utolsó éjjeled!” Tehát nem rejtezhet el nagy csüreiében; hiába re-

gaszkodik görcsösen ehhez az élethez, le kell vennie körmeit a földi vagyonról, a halál komoly kényszerítése után kinos hörgés között ki kell mulnia. A halál megsemmisít minden tervet és reményt, minden szép körvonalat, melyeket az ember a földön cirkalmaz.

HOLTAN VISSZA.

Ez év nyarán egy előkelő ur-ember teljes épségben érkezett meg egy szép thüringiai fürdőbe. De nem sokáig gyönyörködhetett ottlétén, mert még érkezése estéjén szívszélhűdés vetett véget életének. A pályaúdváron időztem, mikor tetemét visszaszállították. — A halál mindig valami borzalmas és rendítő, különösen, ha olyanoknál jelenik meg váratlanul, kik meglehetősen jó viszonyok közt vannak. Ez komoly prédikáció. Élve el, holtan vissza! Valóban, engemet is gondolkozóba ejtett.

Ami reggel zöldel, este már hervadt lehet. "Uram, taníts meg minket, hogy tudhassuk meg ami napjainknak számát, hogy járhasunk bölcs szívvel."

Majd azután kérdezősködém, ha már holtan kell a fürdővendégnek városába vissza jutni, ugyan szellemileg élve ment-e a menyországba? Isten tudja, de tény az, hogy aki hiszen az Isten fiában, a Jézus Krisztusban, ha meghal is, örökké él; mert ő mondja: "Valaki él és hiszen én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt? (Ján. ev. II, 26.)

Igaz, hogy az ember ittlétét élve kezdi meg, de szellemileg holt a bűn és áthágás miatt. De Isten az evangelium által életre hívogat: "Serkenj fel, te ki aluszol és kelj fel a halálból, és megvilágosodik neked a Krisztus." (Ef. 5, 14.) Tehát, ha nem helyezkedtsz szembe a Szentírással és nem akadályozod a Szentlélek működését, akkor biztosan tudatára jössz bűnösségednek és a tékozló fiuval bűnbánólag sirva énekel: "Atyám vétkeztem az ég ellen és te ellened! Immár nem vagyok méltó, hogy fiadnak hívattasam," Kétségtelenül megnyeréd

az irgalmas Atyától bűneid bocsánatját és hit által a szabadulást, melyet Jézus Krisztus szerzett meg számunkra. Így jutsz a szellemi halálból az igazi életre. Mikor pedig ki kell lépned-e jelen világából, hogy bemenj az örökkévalóságba, mennyei Atyád ezt fogja mondani fölötted: "Ez én fiam megholt vala és feltámadott!" Igen, a keresztyén élve megy innen az örökkévalóságba; mivel Krisztus az ő élete, tehát halála nyereség neki. Tapasztalad-e ezt a csodás átváltozást a halálból az életre? Ha igen, akkor elmondhatod:

Halálnak nincs uralma már
Fölöttem jól tudom,

Megváltóm rég legyőzte azt,
Ez felvidit nagyon!

Igaz, hogy testem földbe száll,
De én élek tovább...

S a mennyben Isten ad nekem
Sokkal dicsőbb ruhát.

Ha még nem változtál át, akkor jöjj azonnal Jézushoz; mert azért jött a mennyből, hogy életet adjon e világnak. **Higj és élj!**
Fr-je után.

EMLEKEZZÉL A HALÁLRA!

Memento mori!

Fagyos szél süvölt végig a haladkló természet felett; a zöld pázsitot a dél fehérre festi, a fák lombzatuktól megfosztva, csupaszán állanak és megadással várják a közelítő telet, mely őket fehér lepellel borítja és álomba ringatja. A természet e lassu halál tusája a mulandóság emléket idézi fel bennünk; képzeletben látjuk magunk előtt az elkerülhetetlen halált, mely édes mindnyájunkra várakozik, megalkuvást nem ismer és kit korábban, kit később szólít el. Gondolataink már a halál birodalmában tévelygnek; a komorra vált természet benső kedélyvilágunkra is hatást gyakorol és elmélázva a multakon, visszaidézzük emlékezetünkbe szeretteinket, kiknek testük immár a sir mélyében porlik. Elérkezett a halottak napja. A nép csak úgy özönlik a halottak birodalmába, hogy lerója a kegyelet adóját porladó kedvese emléké-

nek. Mily tanulságos a holtak szaga! Itt megszűnik minden emberi gyarlóság, az emberi lelkizgató, lázongó szenvedély tükiálkszik, a harag, a gyűlölködő irigység dénoma elnémul, a holtak porhüvelyei siri csendbe az enyészet álmát alusszák.

Mily megrázó a halál hatalma! Ma még mosolyogva, boldog játszik az ártatlan kiseded édes anyja ölében, holnap már a halál fagyos keze leszedi arca piros rózsáit, a gagyogó ajak elnémul, test kihül és a porló tetem földre a sir bezárul.

Hát még a siroknál mily szörvetrázó jeleneteket látunk.

Emitt egy szegény, nyomorúságos koldusgyermek zokog édes anyja sirhalma felett, kibén egyedül a földi gyámolóját veszíté el; mozteteflenségében kegyelemknyerre van utalva, hogy éhen ne pusztuljon. Mily sok szűke megalázást kell eltűrnie, míg valakinek szíve megesik rajta. Késerves, nehéz élet a koldusé, azé is siratja szegényke oly keservesen elhalt édes anyjában élete vesztett boldogságát. Amott a apa siratja elhunyt hitvesét kis gyermekével; az ártatlan a róságok látva, hogy apuka szíve az ő kicsiny szemeik is könnylábádnak és apácska karjaikk csimpmaszkodva együtt siratják jó mamát.

Elhunyt férj sírdombjánál katonasereg az ősz napfényre, kitérő napokkal ezelőtt vesztett együtt küzdöttek az élet viharában, együtt öregedtek meg, szorretve, tisztelve és becsülve egymást, midőn boldogan, édes visszaemlékezéssel a multa élt volna napjaikat, jött a halál, elnémitá a szerető férj ajakát, zárt szemeit és sárgára festé a csanak üde pirját.

Elmerengve nézek végig a katonasorborított sirokon és halátdombok a Mindenhatónak, hogy a Ő Szent Fiát, az Ur Jézus Krisztust leküldte e földre, hogy minden, valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök életet vegyen. Az Ur Jézus meggyőzte halált és ki átadta szívét neki. Őt követi hűen, az tudja, hogy földi mulandóság átzarándoklás tulvilági létbe és ha elkészültün

ez utra, ugy a halál nem amaz ionyatos rém, kitől borzadnunk kell, sőt inkább ő azon jószívű mentő, ki megszabadít minket földi bajaink és szenvedéseinktől, hogy az Urban elköltözött szereteteinkhez vezéreljen, kik várnak reánk epedő lelki örömmel, hogy velünk együtt örvendezzenek a mi megtartó és megmentő Üdvözítőnkben. Könnyitse meg azért lelkünk fájdalmát, melyet az Urban elhunyt kedveseink halála fölött érezünk, azon biztos tudat, hogy a keserű válást, majdan a boldog viszontlátás fogja felváltani és ha a halál fagyos keze érint, hajtsuk le Istenbe vetett bizalommal, édes megnyugvással fejünket, mert ütni fog az óra, midőn nagy és kimondhatlan boldogságra ébredünk és mint az alvó természet kikeletkor új életre ébred, mi is Krisztus kegyelméből feltámadunk.

Köszegi Árpád.

"YILT LEVÉL AZ "IGAZSÁG ANUJA" ÉS A "BÉKE HIRNÖK" CÍMŰ LAPOKHOZ.

Laptársainkat felkérjük ezuton, hogy a magyarországi baptista szövetkezetekkel tudassák ezen cikk közlése által, hogy mi amerikai magyar baptisták egy "Külmisio Társulatot" alakítottunk oly célból, hogy a magyarországi baptista missiot rendszeres támogatásban részesítsük.

Társulatunknak van alapszabálya, a melynek keretében folytatja a működését. Ezen alapszabályt elküldjük mindkét laphoz, hogy a gyülekezeteikkel ismerhessék. Társulatunk nem ígérhet egyelőre sokat, mivel az egész szövetkezetünk fiatal, de hisszük, hogy idővel szép munkát fog végezni. Segélyben az alapszabályoknak megfelelőleg bármely gyülekezet részesülhet, tekintet nélkül arra, hogy mely szövetkezethez tartozik.

Legyen ez előleges bejelentés.

Továbbá felkérjük a fenti lapok szerkesztősegeit, hogy a háboruban megsérültek, továbbá az elesett testvérek özvegyei és árvái névsorát közöljék lapunk szer-

kesztőjével mihelyt ez tudva lesz, hogy a "mi hitünk cselédeinek" felségélyezésében részt vehessünk mi is amerikai testvérek.

Mi nem kérjük erre a testvéreket, hanem egyenesen követeljük a testvérektől, mert nekünk is van jogunk a szenvedések enyhítésének nagy munkájában részt venni.

Testvéries üdvözléssel

Orosz István az "Ev. H."

szerkesztője.

LAPUNK ÉRDEKÉBEN.

Az év lejárt, s vele a lapok előfizetései is lejárnak. Még sokan vannak hátralékban, s nekünk semminemű tőkénk nincsen, amiből fedezhetnénk a kiadásokat, mi kizárólagosan csak az előfizetésekre vagyunk utalva. Ez idő szerint kölcsönt sem kaphatunk, s szerkesztőnknek a szöveg. pénztár sem áll rendelkezésére, hogy onnan kifizesse a számlákat, míg a lap ára befolyik. A Bridgeporton megígért alapból is alig folyt be valami, s így a lap kibocsátása nagy nehézségekbe ütközik. Lapunk felveszi a versenyt bármely más ilyen irányu magyar lappal a tartalmát illetőleg, s így jogosan elvárjuk, hogy mindenki tegye a maga kötelességét. Kérjük a hátralékos összegek azonnali beküldését. Továbbá már meglehet kezdeni a jövő évre szóló előfizetések beszédését is. Lapot csak ugy adhatunk ki, ha pénzt kapunk.

VASÁRNAPI LECKEK.

Dec. 6.

A FELTÁMADOTT KRISZTUS.
Márk 16, 1—8; Máté 28, 9—15.

Ar. m. "Mit keressitek a holtak között az élő! Nincsen itt, hanem feltámadott." Luk. 24, 5. 6.

Dec. 13.

A NAGY PARANCS.
Máté 28, 16—20; Luk. 24, 36—49.

Ar. m. "És ime én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig." Máté 28, 20.

Dec. 20.

A BÉKE-ORSZÁG.

Ar. m. "És lakozik a farkas a bárányal és a párdac a kecskefiával fekszik, a borjú és az oroszlán közölök és a kövér barom együtt léznek". Ezeiás 11, 6.

Dec. 27.

A TESTÉ LETT IGE.

Ar. m. "És amaz ige testé lett és lakozott mi közöttünk és láttuk az ő dicsőségét". János ev. 1, 14.

GYÁSZJELENTÉS.

Egy ifju testvérünk, Tatter Sámuel hunyt el október 23-án, kevéssel az elmúlt nap végpedcei után. Bár ő mint tag, egyenesen nem a mi (West-Pullmani) gyülekezetünkhöz tartozott, hanem a chicagói Humbolt-parki német gyülekezetnek volt a tagja. Azonban az ő erős, vonzalma és szeretete a mi gyülekezeti körünk hoz is viszont ugy harmonizált, mintha a mi gyülekezetünk vesztett volna el benne egy ifju és aktív erőt az együtes működésben.

Halála az ismerősei körében nagy megdöbbenést keltett, mivel betegsége nem volt hosszú jellegű. Előbb torok baj s utána rövidesen tüdő gyuladása támadt, ami azután előidézte gyors halálát. Testvérünk 1896. év április 16-án született és 1909. évben került ki Amerikába, ahol az Urat megismerte és az elmúlt év őszén vétetett fel a gyülekezeti körbe az alámerítés által.

Temetésén (október 25-én, vasárnap délután) részt vettek nagy számban a west pullmani testvéreink is és egy különös megható képletet mutatott az a jelenet, amikor a 11 vasárnapi iskolai osztálytársai (mind 18—20 év körüli ifjak) a koporsója körül állottak. Szép s vigaszt nyújtó alkalmi beszédet mondott a fent nevezett gyülekezet prédikátora: H. W. Wédel t. és Balogh t. a mi gyülekezetünk prédikátora. A nevezett gyülekezet énakkara megható énekben nyilvánította szimpatiaját, és az általános mély részvét mutatkozott ki a nagyszámu gyászoló közönség mély, őszinte érzelmében. A hátramaradottak közül az anya, mint szeretet gyermekét; négy fivére és két nővére, mint szeretet öccsét veszített el az elhunytban. Ugyisintén számos rokonsága, mint szerető családtagot ismert benne.

Voltaképpen ez csak egy ideig tartó elválás, mert hiszen jöni fog egy dicső feltámadás, ahol az Ur gyermekei egy örökké tartó boldog viszontlátásban fognak részesülni.

Az Ur vigasztalja és tartsa ottalmában a szomorodott szívűeket.

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptisták tulajdona

MEGJELENIK HAVONKINT EGYSZER

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész évre 80 cent.

Subscription 80 cents per year.

Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére küldendők.

AZ UTOLSÓ PERCEK.

—O—

Csendesen nyílt ki az ajtó és a belépő asszony lépteit hangtalanul tette a szoba nehéz szőnyege. A beteg most felnyitotta szemét és csuklott hangon megszólalt.

— Te vagy az, Annuska?

— Igen, de hát nem alszol kedves?

— Nem bírok, nem hagynak aludni.

— Mi zaklat már megint, hát örökösen foglalkozól valamivel? Az asszony mély lélegzetet véve az ablakhoz ment, a rolót felengette és leült, hogy abban hagyott kézimunkáját folytassa. A beteg azonban újból megszólalt:

— Annuska, jöjj közelebb, akarok neked valamit mondani.

Az asszony szótlanul az ágy mellé ült, puha kezét a beteg lázas homlokára tette és azt lágyan végig simította és kérde: — Ohajtasz valamit?

— Annuska, emlékszel, hogy mit tettem veled, amikor Párisban voltunk, — szólt bánatos elmerengéssel a beteg.

— Oh Károly! ne gyötörd magad azokkal az emlékekkel! — válaszolt a nő és közelebb hajolt a beteghez és kedvesen rápislogva folytatta: — Én mindent elfelejtettem és én akarom, hogy te is mindent elfelejtsd.

— De hát ez az, ami nem hagy nyugton, mert nem mondtam meg akkor mindent neked.

— Károly, kérlek ne beszélj sokat; az orvos is mondta, hogy gyorsabban felgyógyulsz, ha nem erőlteted meg magad a beszédben.

Pillanatnyi csönd állt be, de a beteg megszakitotta:

— Nem, ne beszélj nekem az

egészségről, hiszen érzem, hogy nem fogok soha fel gyógyulni.

Az asszony hevülten, de kedvesen és reménykedve válaszolt:

— Ugyan hogy mondhatasz ilyen?! Én hiszem, hogy mi még igen boldogok leszünk. Habár az ősz oly szomorú melankóliát mutat és a helyzetünk is oly súlyos, azért nem kell elcsüggednünk; hiszen tudod, a jó Isten eddig is megsegített és Ő vélünk lesz a jövőben is. Az orvos ma erős jobbulást vett rajtad észre és ő is mondja, hogy tavasszal egészen megerősödsz és tudod, tavasszal oly gyönyörű, oly pompás minden és akkor te is szépnek, boldognak fogod találni az életet. Most pedig nyugodjál és gondold inkább Istenre, aki minket szeret. Ő téged is meg fog segíteni, hiszen mondtad, hogy jobban meg akarod Őtet ismerni. Vagy talán olvassak valamit a bibliából?

— Nem most, majd később. Előbb hallgass meg engem. — felelt remegő hangon a beteg és most felült az ágyában; sápadt, lefogyott és reszkető alakja szármalmasabb látványt nyújtott; kezével az íróasztala felé mutatott és gyenge, könyörgő hangon mondta: — Abban a szélső fiókban van tekeresbe kötve egy csomó iromány, kérlek vedd ki azt onnét és dobd a tűzbe.

Az asszony csodálkozva fordult feléje, mire a beteg újból könyörgött:

— Ne kérdezd most, hogy miért, hanem kérlek tedd meg és azután magyarázatot adok.

És ekkor a beteg visszaesett párnaira és egy gyenge rohamerőt vett rajta, aminek izgalmas elfojtásával küzdött. Az asszony észrevette a beteg feldúlt arcát és mintha villámgyorsan szorodott volna valami szívébe, rögtön megérezte a beteg bensejét viharzó lelkületét, maró fájdalmát és hogy szenvedésén enyhítsen, kivette a kérdéses iratsomót és nem törődve annak különös titokzatosságával, hanem bedobta a kályhába, ahol az éhes, emésztő tűz az örök semmiségbe nyaldosta fel-fel csapó piros lángnyelveivel.

Az asszony egész testében remeget és ha nem birt volna azzal

az impressió, meggyőző erő akkor valószínűleg viselkedése árulta volna a fájdalmas felháborodását, amint minden körülmények között kerülni akart, hogy a beteghelyzetén nehezsít. Tudta, hogy a beteg vallomása borzasztó és azért szíve heves dobogott; érezte, hogy ezek végtelennek látszó sötét percek több, kínosabb szenvedést rejtnek magukban, mint amit élben már átélt; de valami bizalmas, megnyugtató érzést is érzett, amit mindég érzett, ha a férjéről szólt. És azért akármilyen vészt jöslőan is tűntek fel a következő percek és bármilyen szorongás titoknak a nyitjára jöhet a következő pillanatokban; a szorongás bizonytalan aggodalmak közepe egyet mégis tisztán, intenzíven érzett, hogy: férjét képes szeretni az utolsó leheletig. És még a fohász, sóhajban burkolva száll fel hangtalanul kebléből ahhoz aki volt mindég az első és utolsó menedéke. S az érzelmek eme pillanatnyi kaoszában, mely pesszimizmussal kiérezte a végtelenül fontos bátorító erősítést. Szívében már előre mindent megbocsájtott férjének és a nemes szeretet lelkét át lelkületét. Bizonyos megnyugvás ült ki arcára és mintha mindent meggyőző volt, lágy, biztató rezignációval megszólalt:

— Nagyon fáradt vagy Károly?

A beteg a rohamtól egy kissé elnyújtva kimerülten feküdt és jól esett neki hallani az asszony lágy hangját, s azért várt, míg újból hozzá szól.

— Valami nagyon bánt Károly? — kérdezte igen nyájasan az asszony.

A feltéve őrzött titok, ami már oly sokáig a gyötrelmet okozott a betegnek, újlag erőt vett rajta. Azonban most, hogy többször ohajtott már megszabadulni a titok nyomasztó terhetől és mert oly előérzet sugallatát érezte, amit még eddig sohasem érzett oly erővel; — a vágya, a kívánsága és a mély bűnbánata alban az ohajtásban összpontosult: kegyelmet nyerni Istentől a szorongó múltért. A csüggedés marangoló érzete — valahányszor

ragába szállt — mindég erősen kínoztta és most is a fásult nemtörődömségbe akarta sodorni Őtet. Hanem belátta mélyen a keserves helyzetét és a sok lelki harc, kín és szemérem dacára végre elszántan elhatározta, hogy: mindent elmond nejjének. Ezért egészen melléje hívta nejét és tört. szaggatot szavakban elkezdte:

— Már régen meg akartam neked mondani, de te oly jó vagy és én féltetek jobban megbántani. Tudod, amikor Párisban voltunk és én annyi sok fájdalmat okoztam neked és amikor a te nagy türelmed és szereteted engem abból a borzasztó helyzetből kihozott, akkor abban a nyomorult állapotban nem mertem megmondani azt a borzasztó dolgot. Emlékszel, amikor egy nap ami egész vagyónunkat elkártyáztam és azután másnap örömmámorban hazajöve újságoltam, hogy mindent visszanyertem. Még én tisztán emlékszem, hogy te akkor nem örültél a nyereségnek, hanem azt mondtad, hogy: minek is nyertem el a más pénzét. Na látod! ez bánt engem annyira, hogy akkor miért nem rohantam vissza azzal a pénzzel ahhoz a kufárhoz, aki engem megvett, hogy szolgáltatassak át neki bizonyos katonai titkokat. Én téged akkor is megcsaltalak, mert azt a pénzt nem nyertem, hanem eladtam magam, hogy diplomáciai összeköttetésem révén várak fekvését és hadi jelzéseket adjak át cserébe. És abból a pénzből, amit akkor előlegül kaptam, rendezkedtünk itt be és te ezt mind nem is sejtetted, mert mindég hittél nekem és én oly hálátlan, nyomorult voltam, hogy sülyedésemben is magammal rántottalak. Én nem tudom mit tegyek, mert bűnöm oly nagy, hogy lehetetlen megbocsájtást nyerni ... Abban a csomagban, amit a tűzbe dobált, oh, abban voltak a rajzok és egyes titkok, amiket át kellett volna adnom, de nem ... mégis jó, hogy megsemmisítetted. Én megbántam amit tettem és az némileg megnyugtatt, hogy eddig még nem szolgáltatam át semmiféle titkot. De te nem tudom mit teszel velem, amiért én örökösen megcsaltalak és ... — itt fuldo-

kolva kényszerítette elbahagyni egy köhögési inger.

A nő gyanította, hogy ilyesmi lesz és azért elkészült a legrosszabbra. Bár bensőleg mélyen megrendült, de azért nem haragudott férjére, mert ismerte azt a keserves helyzetét, amiben férje volt és tudta, hogy abban az időben a kártyaszennyvedély a legvégsőkig dühöngött benne. Némileg örült azon, amiért férje nem teljesített tökéletes kémszolgálatot és a boldogító remény, hogy férje a lelki rázkodtatás után szellemileg megjavul, tatás után szellemileg megjavul, felújította életkedvét. Látta és szinte érezte férjének megalázott szívét és bár utólag a sok csalódás bizonyos fájdalmas szorongást hagyott keblében, azért nem csüggedt el, hanem szívós hite felülkerekedett és már majdnem bizonyos volt, hogy férje kegyelmet kap Istentől. Szeretett volna valamikép belső fájdalmán enyhíteni és azért sietett a válaszal:

— Károly, ne aggódj miattam, én már megbocsájtottam neked.

— Igen, köszönöm, de én érdemtelen vagyok arra, — mondta halkán a beteg.

— És te olyan jó vagy — folytatta a beteg, hangjában erősbödvé — mint egy angyal. Te nem is hányod szememre bűnömöt, hiszen nem bánnám, mert megérdemelném! ... Még azt is, hogy felém se tekints és te ezt nem teszed, inkább szenvedsz és hagyod magad tölem kínozni ... Miért vagy oly jó?! Mond miért nem fordítasz hátat nekem?! ... Ugy legalább megnyugodnám, hogy meg vagyok büntetve tettemért ... De így, ahogy te vagy irányomban, így fáj, borzasztóan fáj, amiért te is szenvedsz miattam! Én látom, érzem és akármit mondasz ellenkezőleg, én nem hiszem el! Ne is próbálj engem vigasztalni, én tudom mit tettem és én érzem, részemre nincsen segítség, én el vagyok veszve!

— Hiszel te a jó Istenben? — kérdezte remegő hangon a nő.

A beteg megrázkódott, mintha bűntudata mélyebbre nyilalt volna és tompán felkiáltott:

— Hogy hiszek e?! ... Hát

nem látod?! ... Hisz úgy kínozt a bűntudat! Én érzem az Ő kezének sujtását; most tudom milyen gyarló, elveszett állapotban vagyok! És ha csak téged látalak, akkor is kell hinnem Istenben. Te hiszel és bízol Ő benne és Ő meg is nyugtat téged, de én, oh én! ... engem csak megbüntethet!

Könnyek csillogtak a nő szemében e szavak hallatára és közben mély fohászban esedezett erőért és segélyért, hogy vigasztalhassa őtet.

— A jó Isten látja most a te szívedet, — szolt a nő és Ő tudja, hogy remény nélkül vagy, de ha te felé fordulsz és Őtet kéred, Ő megsegít, megvigasztal, mert szeret téged és Ő meg akar téged is menteni. Ő csak azt várta, hogy beismered-e gyarlóságodat; megismered-e Őtet és kéred-e az Ő kegyelmét. Ez csak a te akaratodtól függ ... Én is ilyen remény nélkül voltam egyszer, de én Őtet kértem és Ő azóta mindég megsegített. Akarod hogy olvassak valamit a bibliáról az Ur Jézusról? — és nem is várta meg, míg feleletet kap, hanem az asztalról elvette a bibliát és felereste azt a részt, ahol az a gyönyörű epizód van megírva, amikor a bűnös nő az Ur Jézus lábait megkenste és neki a bűnei megbocsájtattak. (Luk. 7. r. 36-50.) A beteg felnézett rá és szemei úgy mondták a nőnek, hogy olvasson.

A nő megértette a szemek rebbenését és tiszta, csengő hangon elolvasta a nevezett bibliai parabolát.

Ezalatt a beteg a szemeit, lehunyta és mélyen érezett, sokat és csodálat érezett. Melle erősen lüktetett és mire a nő felhagyott az olvasással, valami végtelenül bátorító hang sugallatát hallotta: Megbocsájtok, a te hited megtartod téged. Jöjj békeséggel!

Néhány pillanat múlva szemei felnyitk és üveges, haldokló fényt szikráztak. A nő megijedt, de im mintha szemei újból vízzel kapták fényüket; ajkai megnyitk és a szürkölődő semmiségbe nézve mondta:

— Oh dicsőség, dicsőség! — Egy fényes felhő közelget!

Szemei újból lecsukódtak; mel-

le még egynéhányszor lassan emelkedett és aztán minden elcsöndesedett. Csak a nő imádkozott halkan Megváltójához és ... a következő órában már megnyugodva, egy boldog viszontlátás reményében eltelve nézett a márványszínű, mozdulatlan alakra.

Tatter V.

BIBLIA A POGÁNYOK KEZÉBEN.

A julpigori angol baptista miszionárius észak- és északkeleti Bengáliában tett egyik utazásáról beszéli: "Ha mi utazunk, gyakran hat, hét nyelvű biblia van velünk. Ezenutazásunk alkalmával 4800 evangéliumot és más részeket adtunk el. Mi lesz mind ezekből? Kétség nélkül egy része kíváncsian átlapoztatik, azután félrelesz téve, más részét a gunyolódók széttépik, de a legnagyobb részét elolvassák és ez célját nem téveszt. Egy nap pihenni akartam Kerantinban. — Biblia-árusítóim már épen lenyugodtak, a midőn hangot hallottam, a mely ezeket mondta: "Nézzétek meg kezeimet és lábaimat, én vagyok az, tapogassatok meg engemet és lábatokat, mert a léleknek nincs husa és csontja stb." (Lukács ev. 24. r., 39vers.) Miután tudtam, hogy ezen a helyen benszülött keresztyének nincsenek, s árusítóim pedig már alusznak, azt következ tettem, hogy az olvasóim keresztyén. Tovább hallgattam és aztán nem bírtam ellenállani a vonzalomnak, hczájuk kellett mennem és beszélnem az emberekkel. Midőn beléptem, hét embert találtam a földön ülve. Egyikőjük kezében volt Lukács evangéliuma és olvasott abból. Sok kérdést tettek fel és a beszéd folyama hosszu ideig tartott a golyogai nagy titoknál. — Midőn azután visszahúzódtam, nagy örömmel töltte el a belsőmet annak gondolata, hogy ugyanezen időben talán sokan épen így ültek, a bibliájuk mellett és engedték, hogy Isten beszéljen hozzájuk.

NÉGYES ÜNNEPÉLY PERTH AMBOYBAN, N. J.

A keleti magyar baptista lelki munkás gyűlés, prédikátor felavatás, gyülekezet önállósítás és kápolna megnyitás.

Erre a páratlan ünnepélyre a pert amboyi testvérek nemcsak a szomszéd, de a keleten távol levő testvér gyülekezeteket is meghívta; melyet sokan nemcsak elfogadtak, de az elfogadást teljesítettek is.

Mivel szeptember 6-ára volt az ünnepély kitűzve, mely napra esett a Labor Day (Munkás-nap) a gyárak szüneteltek, mi pedig imádkoztunk.

A legtöbb vendég t. már reggeli imaórán részt vett, melyet Csátó M. t. 9 órakor megkezdett. Jólesett az idegen testvér hangokat hallani, a midőn felkiáltottunk és minden esetre azért kiáltunk fel leghuzgóbban, a mire legnagyobb szükségünk van. A jelenlevő alkalomban az Isten gyermekeinek összetartásáért és az európai békéjért.

Az ima órát követte a lelki munkás gyűlés, mivel sok vendég testvéreink voltak, azért nyitott tárgyalásunk volt és én gondoltam, hogy az a t.-ekre is jó hatással szolgált, amidőn éreztették, hogy az ő előjáróik milyen komolyan törekszenek az Isten országának előrehaladására.

A lelki munkás gyűlést megkezdte Gazsi István elnök t. imával és énekkel. Ezután az ideiglenes jegyzőkönyv lett felolvasva, ezt követte a rendes munkás gyűlésünk vagy konferenciánk megalakulása, új tagok felvétele stb. Majd a lelki munkás konferenciánk szükségességéről szólott Zboray t. A melyben kimutatta, hogy ez egy eszköz, a mely öszzesűb fűz bennünket, és sok képtelől, a mellyel volnánk egymás iránt, meg leszünk mentve. Ez a lelki munkás konferencia hasznos úgy a munkásokra, mint a gyülekezeteinkre nézve.

Gazsi I. t. mint elnök meglett kérve a sorrend bizottság által, hogy a következő tárgyat adja elő: "A lelki munkások összetar-

tásának módja", Gazsi t. kimutatta, hogy a bűn hozta létre az emberiség szétszakítását. Kimutatta az első békességre iparkodó embert. És végül a jelenlegi kórhózt; hogy az Isten gyermekeinek összetartó módja, az egymásért való ima, látogatás, konferenciák levelezések stb. Minden jelenlevő érezte már ott, hogy Gazsi t. előadása nemcsak üres terv, de mindjárt ott célt is ért, mert összébbolvadtunk.

Ezután Kautz Ödön t. New Yorkból egy szót énekelt: "Ébredjétek a mester hív" stb.

Foglalkoztunk az európai háborúval, melyről Zboray t. röviden szólott.

Délután kezdődött a fő ünnepély.

Két óra körül megérkeztek az angol testvérek, összejött a sorrend bizottság Zboray és az angol testvérek közül kettő. Már itt volt az idő vagy el is mult, hogy megkezdjük. A bridgeporti fuvó zenekar már belefáradt a népet dédelgetni a nyughatatlan melegségben, a templom megtelt zsufolással. Többen tekintgettünk már hátra, hogy mikor jönnek a Püspökök I. Tim. 3 : 1—2.

Hanem jött egy üzenet alól-irothoz, mely így szólott: Dulity t. té fogod a prédikátor és a kápolna felavatási tanítást tartani. Ez egy nagy jeles borogatásként hatot reám. De mivel a gyermekeknek engedelmeskedni kell, elfogadtam. Nálam a prédikálás mindég könnyebb, mint a dorgálás, vagy a zárt órák, mert én egy szegény üzlet ember vagyok. Varga t. a jelenlegi új tanárunk segített textust keresni, és már három perc múlva el is készült mind a két tanításhoz való alapige felolvasása. Midőn az emelvényen ülünk akkor jelenti ki Zboray t. hogy ez nem csak prédikátor és kápolna felavatás, hanem egyuttal önállósítás is. Így még egy másik hideg tus érintet és a még trentoni gyűl. vezetője száraz t. a két helyen levő ígét olvasta. addig én még a harmadikat is megkerestem és cédulában oda nyújtottam. Tehát nem iker, hanem trippel tanítás volt. Ez alka-

dommal éreztem, hogy milyen jó bibliát magában tanulmányozni minden más text könyv nélkül. Hogy tudhassuk minden utcáját és házzszámát. Mert az Isten igéje hirdetésénél az Isten könyvével szükséges megismerkedni.

Majd Fábián t. imádkozott az új munkás Joth András t.-ért. Zboray szót a Magyar Baptista Szövetkezetünk nevében, Dr. DeWolf az új előljárót üdvözölte a New Jersey-i Szövetkezet nevében, egy másik angol t. üdvözölte és oktatást adott, hogy mihez tartsa magát ebben a legkomolyabb hivatásban. Alulírott szólott a gyülekezethez. Kautz Ö. t. szóló énekben meghatóan intézte ezen szavakat: Örüllő szólj ne légy néma fujjad jól a trombitát stb.

Délután átmentünk Budapest-ről, mert úgy nevezik azt a poros helyet, vagy két mértföldre az utcára mindnyájan. A bridgeporti fuvózenekar is ki tett magáért.

Este már többen hazamentek, de a hátra maradtak nagy áldásban részesültünk. Tíz óra után végetért azon szép estély, melyben ifjúsági együletet tartottunk, melyben minden vendég ifjunak volt alkalma részt venni.

Felejtethetlen marad azért is Perth Amboy, mert az ottani mártírok a legnagyobb odaadással kedvünkben iparkodtak eljárni, de a nagy munka mellett az Isten tisztelen is részt vettek, tehát mind a két személyt találtuk benünk. Máriát és Mártát.

Végül az Ur áldja meg azon ujonnan szült munkáját, pásztorkunkat és a tagokat.

Mindjárt másnap megkezdtek a kétheti evangélizálást, melyet Száraz József a trentoni gyűl. vezetője vállalt az Ur segítségével magára.

Dulity M.

ALAMERITÉS WARDON, W. VA.

Örömmel óhajtom tudatni mindazokkal, akik örvendeni tudnak egy bűnös megtérésén. Mi itten Wardon igen távol vagyunk minden gyülekezeti állomástól, m.

de a mi mennyei jó Atyánk mégis sokszor meg örvendeztet bennünket. Október 18-án volt köztünk a mi kedves Stumpf Lajos testvérünk az Orosz testvért helyettesíteni; mivel Orosz testvér, a ki gyülekezetünk előljárója a nagy és sok elfoglaltsága miatt nem jöhetett közzénk: így ő Stumpf L. testvért kérte fel, hogy őt helyettesítse. Az Ur áldása volt eljövételén és mindnyájan szívünk-ből örvendünk a mikor köztünk megjelent. Körünkben volt majd 3 nap, mely idő alatt az Ur bőven megáldott bennünket 18-án d. e. az istentisztelettel kapcsolatosan az Urnak jegyeit élveztük. Délután szintén rendes istentisztelet volt, utána a már jól előrehaladt fuvózenekarunk szolgáltak gyönyörű zengzetes lelki énekekkel.

Este szintén rendes istentiszteletünk volt és ami k. Stumpf testvérünk épületes tanításai mellett gyönyörű énekekkel örvendeztetett meg bennünket, valamint az ifjúsági egyület is működött több ifjak és leányok kedves szavalatokkal tették kellemessé az időt.

Másnap hétfőn 19-én egy kedves begtért barátnőkkal, a ki önkényt elhatározta, hogy az Ur Jézust fogja követni kívánt részesülni a szent keresztségben, de mivel a testi szervezete gyenge és a folyóba a víz már hűvös volt; így elhatároztuk, hogy bementünk Charlestonba, úgy is történt bementünk 6-án és az angol "Tempel Baptist Churchben" hitének vallomása alapján Stumpf L. testvér alá is merítette a tágas medencében, mely már készen várta a keresztelezőt. Charlestonból újra vissza tértünk Wardonra, a hol este újból összejöttünk és élveztük az Ur üzenetét, valamint az Urnak jegyeit az új taggal együtt. Majd közben egy ref. család hozta el egy 2 hónapos kis csecsemőjét az Urnak bemutatni: a k. Stumpf testvér igen szépen ecsetelte az ahhoz való szent igéket, többek között kiemelte, hogy a szülő kötelessége gyermekét Istennek nevelni (a mit én is mint alulírott szívemből kívánok, hogy adjon az Ur minden szülőnek ér-

telmet és olyan indulatot, hogy gyermekeiket Istennek nevelhessék. I. Sámuel 1 : 28.

Az új testvérünket pedig Urunk nevelje és erősítse és gyümölcsöztesse az ő szőlős kertjében és zöldeljen vénségében is, legyen az Urnak dicséretére és népének örömére.

Stephen Bertalan.

ALAMERITÉS NEW CASTLE, PA.

Október 18-án az Ur megengedett nekünk egy fiatal embert, aki az Ur Jézust mint megváltóját elfogadta, egy szépszámu hallgatóság előtt alámeríteni. Az Ur áldja és erősítse az ő gyermekét és a mi testvérünket az ő szent nevének dicsőítésére.

Schilling Péter.

A GRANITE CITY MISSIONRÓL.

A Granite Cityben levő missionkról szép cikket olvastunk az ottani "Granite City Press Record" című angol lapban. A nevezett lap nagy elismeréssel nyilatkozik a magyar baptisták iránt, egyúttal felkéri olvasóit, hogy Kelih Adolf testvért fogadják szívesen, ha felkeresi őket, s adományokat gyűjt körükben egy építendő imaház javára.

Ezt az alkalmat felhasználjuk mi is arra, hogy a szövetségünkhöz tartozó gyülekezeteinket arra figyelmeztessük, hogy adományaikat még ez év folyamán szedjék össze, mert missio bizottságunk határozata szerint január hóban már egy más gyülekezet kérelmének fogunk helyet adni szövetségünk területén. Kérjük tehát testvéreinket, hogy a Gránát városbeli atyafiakat sürgősen segítsék.

Az adományok küldendők:
Rev. Adolf Kelih.
P. Box 82.

A háboru elmúltával külmissio társulatunkra nagy teendők véghezvitele vár, gyűjtsük össze minden erőnket, hogy ennek megfellelhesünk.

IFJUSÁGI EGYLET ÜNNEPÉLYE WEST PULLMANON.

Szeptember hó 20-án, vasárnap este tartottuk meg a szépen fel-diszített kápolnánkban ami ifjúsági egyletünk évi ünnepélyét.

Programunk élénk változatosságban folyt le és úgy az egylet tagjai, mint a nagyszámu hallgatóság teljes gyönyörrel vett részt a dus áldásban. Ünnepélyünket kellemessé tette különösen két személy közreműködése: egy kitűnő hegedűművész és kedves neje, a kik remek játszmájukkal (hegedű szóló és zongora kísérettel) örvendeztettek meg.

Ifjúsági egyletünk ez évben is eredményes munkát fejtett ki úgy szellemi, mint az anyagi téren.

Az ünnepély alkalmával egy kollekta emeltetett 23 dollár és 40 cent gyűlt össze, mely összeget a háboru magyar árváinak, özvegyeinek és sebesültjeinek segélyezésére fogunk elküldeni.

T. V.

MINT VAN EZ TE NÁLAD?

Egy cipésztől azt kérdezték, hogy mi módon adakozhat oly bőven. Erre ő így felelt: „Pál apostol utasításai szerint egész egyszerűen és könnyen. A hétnek minden első napján mindenki tegye el, amit az Isten ajándékából el akar tenni, hogy ne legyen akkor annak kisérdése, mikor oda megyek.” Naponta 3 koronát keresek, s ennek naponta tizedrészt, azaz 30 fillért a perselyembe teszek; ez hetenként 1 kor. 80 fillért tesz ki. S ha az Ur különösen megáld, hogy többet keresek, annak tizedrészt is félreteszem. Ilyenképen adakozhatok mindig a gyülekezet, bel- és külföldi missióra, és más célokra az Isten országában.

Bár szegény ember vagyok, évente mégis 80—100 koronát adhatok jótékonycélokra anélkül, hogy annak veszteségét érezném. Sőt látnom kell, hogy Isten megáld engem, mint meg van írva: „A jókedvű adakozót szereti az Isten”. Ezelőtt izgató italokra, dohányra stb. épp annyit, vagy

néhá többet is elpazaroltam.

De mióta azokkal felhagytam, jobb állapotban van a családom is. Ha mindenki ekképen cselekednék, bizonyára több pénz volna a missióra és a szegények pénztárába. Midőn azt kérdezték tőle, hogy hol tanulta ő ezt, válaszóla: „A bibliából. I. Kor. 16, 2. versében van megírva”

Nos kedves testvéreim és barátom! A te bibliádban is írva van! Tanított-e már téged is az Ur ezen szép és áldásos művészetre? Mal. 3, 10.

Tekintsd meg ezen bibliai helyeket, amelyek hozzád nem mint „szigorú kötelesség”, hanem mint áldásthozó előjogról szólnak.

Vedd figyelembe azt is, hogy „minden gonoszságnak gyökere a pénznek szerelme.”

ALÁMERITÉS CLEVELANDBAN.

Nagy örömben részesített bennünket az Ur október utolsó vasárnapján. Ugyanis ez alkalommal 3 lélek lett hitének vallomására alámerítve. Az isteni tiszteleten oly nagy számu hallgatóság gyülekezett össze, hogy mindkét termünk zsufolásig megtelt. A prédikációt Orosz testvér a gyűl. prédikátora tartotta, s szavait nagy érdeklődéssel hallgatta a nagyszámu közönség.

Az istenitiszteleten váltakozva élvezhattuk a gyülekezet éneket, karénekeket s a zenekar derekasán megállotta helyét.

Az új tagokra kívánjuk az Ur áldását, s kívánjuk, hogy ezen lépésük egy állandó kegyelmi állapotba juttassa őket.

A GAZDAG EMBER.

Egy prédikátorhoz benyitott a városi hivatalnok, ki adóösszeírással volt megbizva. A prédikátor barátságosan fogadta a hivatalnokot, s midőn ülésel megkínálta, e szavakkal vezette be a társalgást. „Én igen gazdag ember vagyok.” A hivatalnok erre gondosan meghegyezte a ceruzáját, s kérdé: „Mik azok, amelyek az ön gazdaságát képezik?”

A prédikátor erre előszámlálta a gazdaságát: „Én bírok egy Megváltóval, ki örökéletet szerzett nekem, s ki elment, hogy számomra elkészítse a helyet „az örök városban.”

„Szép, mi még?”

„Egészséges és engedelmes gyermekeim vannak.”

„Hát még mi?”

„Örvendező szívem van, amelynek segítségével könnyedséggel küzdök le az élet nehézségeit.”

„Hát, van-e még valamije?”

„Ennyi az egész”, felelé a prédikátor.

A hivatalnok felkelt, kalapját véve távozott e szavakkal: „Uram, ön gazdag ember valóban, de az ön gazdagsága nem esik adó alá.”

ÚJ POLITIKAI NAPI LAP.

Az Európában dúló óriási háboru valamennyiünket szenvedélyes újságolvasóvá tesz. Szorongva várjuk a híreket, melyekből az események fejlődését megfigyelhetjük. Sajnos, az amerikai angol lapok igen megbízhatatlanok, nemcsak azért, mert rossz forrásból kénytelenek meríteni tudósításaikat, hanem azért is, mert a nép hangulatát követve a semlegesség szabályaival teljesen ellentétben, szívesen hoznak egyoldalú, a német és osztrák-magyar érdekek ellen szóló közleményeket. A valódi tényállást leginkább a magyar lapokból tudjuk meg. Egy új lap jelent meg „MAGYAR HIRLAP” címen, mely ugyanazon forrásokból szerzi értesüléseit mint a többi magyar lapok, s a mellett olcsóbb mint a „Szabadság”. Ha olvasóink olcsóbb lapot kívánnak szerezni, ajánljuk, hogy fizessenek elő ezen lapra 4 hónapra 1 dollár. Előfizetések küldendők: MAGYAR HIRLAP, 8802 Buckeye Road, Cleveland, O.